

Chambre des Représentants		Kamer der Volksvertegenwoordigers	
Session de 1932-1933	N° 205		Zittingsjaar 1932-1933
	SEANCE	VERGADERING	
	du 19 octobre 1933	van 19 October 1933	

PROJET DE LOI

punissant le port public d'uniformes de groupements politiques et complétant la loi du 3 janvier 1933, relative à la fabrication, au commerce et au port des armes et au commerce des munitions.

EXPOSE DES MOTIFS

MADAME, MESSIEURS,

La Constitution garantit la liberté de la manifestation des opinions, elle garantit la liberté d'association; ces libertés elle les garantit à tous les citoyens; elle veut que tous en jouissent paisiblement sans que jamais les menaces ou les violences des uns, puissent en priver les autres ou mettre en péril la sécurité et la tranquillité publiques.

Nous assistons aujourd'hui à la formation et au développement de groupements politiques qui, pour assurer le succès de leur programme, ne se contentent plus de la parole ou de l'écrit, de réunions ou de cortèges publics, mais recourent à des exhibitions d'uniformes.

Ces exhibitions d'uniformes tendent à une démonstration de forces; en elles est incluse la menace du recours à la violence, le jour où la force sera suffisante.

Les adversaires, bientôt, usent des mêmes procédés.

Non seulement, le droit de manifester paisiblement les opinions et le droit de s'associer paisiblement sont ainsi entravés, mais la sécurité et la tranquillité publiques sont mises en danger par la menace permanente de conflits violents entre porteurs d'uniformes adversaires.

Pareil état de choses ne peut être toléré.

Sans doute, certains de ces groupements se donnent l'apparence d'organisations de défense ou de protection ou affirment que leur but est de prêter assistance à la force publique; même dans ce cas, leurs exhibitions d'uniformes compromettent la sécurité et la tranquillité publiques, car ceux qui ne croient pas à la sincérité de leur apparence ou à la persistance de leur but leur répondent par les

WETSONTWERP

waarbij straf gesteld wordt op het dragen van uniformen van politieke groepen in het openbaar en waarbij de wet van 3 Januari 1933 op de vervaardiging van, den handel in, en het dragen van wapenen en op den handel in munitie, aangevuld wordt.

MEMORIE VAN TOELICHTING

MEVROUW, MIJNE HEEREN,

De Grondwet waarborgt de vrijheid om zijn meening te uiten, zij waarborgt de vrijheid van vereeniging. Die vrijheden waarborgt zij aan al de burgers; zij wil dat allen er op vreedzame wijze van genieten, zonder dat ooit bedreiging of geweld vanwege de eenen, de anderen van die vrijheden mogen berooven, of de openbare veiligheid en orde in gevaar brengen.

Tegenwoordig zien wij politieke groepen tot stand komen en zich ontwikkelen die, met het oog op het welslagen van hun programma, zich niet meer beperken bij de propaganda door het woord of het geschrift, door openbare vergaderingen of optochten, maar die ook hun toevlucht nemen tot het opzichtig dragen van uniformen.

Dit opzichtig dragen van uniformen heeft machtsbetoon ten doel; het sluit in zich de bedreiging om tot geweld over te gaan den dag waarop die macht sterk genoeg zal zijn.

Tegenstanders leveren zich aldaar aan dezelfde praktijken over.

Aldus wordt niet alleen het recht om op vreedzame wijze zijn meening te uiten en zich op vreedzame wijze te vereenigen, belemmerd, maar worden de openbare veiligheid en orde in het gedrang gebracht door het bestendig gevaar van gewelddadige botsingen tusschen geuniformeerde tegenstanders.

Een dergelijke toestand kan niet worden geduld.

Ongetwijfeld doen sommige onder die groepen zich voor als verweer- of beschermingsorganisaties, of wel beweren zij dat hun opzet is, hulp te verleen aan het openbaar gezag; zelfs in dat geval, brengt hun vertoon van uniformen de openbare veiligheid en orde in het gedrang, want zij, die geen geloof hechten aan de rechtzinnigheid van dat uiterlijk optreden of die denken dat het voorge-

mêmes démonstrations. C'est aux pouvoirs publics qu'il appartient de faire régner l'ordre, les citoyens doivent le respecter; ils n'ont pas à prendre l'initiative de s'affubler d'uniformes pour prétendre l'assurer.

Le citoyen qui use de la voie publique, qui fréquente les lieux publics, a le droit d'y jouir de la paix. Les pouvoirs publics failliraient à leur mission s'ils l'y laissaient exposé à la crainte de collisions entre groupes adverses.

Le port d'uniforme par des particuliers constitue en soi un danger pour la sécurité publique; outre qu'il est interprété par les antagonistes comme une provocation à adopter aussi un uniforme, c'est lui qui permet aux groupements de rallier sans difficulté leurs membres, de mesurer leurs forces et celles de l'adversaire sur un point déterminé et d'apprécier les chances de succès de la violence; celle-ci est bien tentante lorsqu'on se sent le plus fort et qu'on escompte un triomphe pour l'uniforme qu'on porte. L'uniforme renforce le sens de la solidarité des membres du groupement; ils les obligera moralement à s'associer à des actes de violence dont ils se seraient peut-être abstenus si, dépouillés de leur uniforme, ils avaient pu demeurer inactifs sans appeler sur eux tous les regards.

C'est donc au port d'uniformes qu'il faut mettre fin pour assurer la tranquillité publique.

Si la situation n'est pas encore grave chez nous actuellement, ce qui s'est passé ailleurs montre les dangers qu'elle recèle.

S'inspirant de dispositions légales adoptées récemment en Suisse (arrêté du Conseil fédéral du 12 mai 1933 interdisant le port d'uniformes de partis) et aux Pays-Bas (loi du 15 septembre 1933 complétant le Code pénal au sujet des vêtements et signes distinctifs qui sont l'expression d'une tendance politique déterminée), le Gouvernement vous soumet un projet de loi punissant le port public d'un uniforme, d'une partie d'uniforme, d'un brassard ou d'un accoutrement quelconque d'un groupement politique.

Le texte suisse punit le port d'« insignes frappants »; le texte hollandais de même. Pareilles dispositions seraient chez nous d'application difficile à cause de leur imprécision.

Pour ce qui concerne les insignes, le Gouvernement a estimé qu'il ne faudrait légiférer et aller à l'encontre des traditions existantes que si la mesure limitée aux uniformes, parties d'uniformes, brassards ou accoutrements quelconques s'avérait, à l'expérience, insuffisante.

Pour que le texte soit applicable, il faut qu'il y ait port public, ces termes étant entendus dans le même sens que dans l'article 228 du Code pénal, lequel punit le port public d'un costume ou d'un uniforme, signe extérieur d'un

wende doel slechts tijdelijk zal gelden, antwoorden met dezelfde machtsontwikkeling. Aan de openbare machten behoort het de orde te doen heerschen; de burgers moeten ze eerbiedigen; zij hebben het initiatief niet te nemen tot het aantrekken van uniformen om, naar zij zeggen, die orde te verzekeren.

De burger heeft het recht op den openbaren weg en de openbare plaatsen rust te genieten en de openbare machten zouden aan hun taak te kort komen, moesten zij hem steeds aan de vrees voor botsingen tusschen tegenover elkander staande groepen blootgesteld laten.

Het dragen van een uniform door private personen is op zich zelf een gevaar voor de openbare veiligheid; naast het feit dat het door de tegenstanders uitgelegd wordt als een uitdaging tot het eveneens invoeren van een uniform, is het aanleiding dat de groepen in staat zijn om gemakkelijk hun medeleden bijeen te brengen, op een bepaald punt hun macht met die van hun tegenstanders te vergelijken en hun kans op slagen te meten als zij willen gebruik maken van geweld; en dit middel is wel aanlokkelijk wanneer men voelt dat men de sterkste is en men een overwinning te gemoet ziet van de uniform die men draagt. Door de uniform wordt de geest van solidariteit onder de leden van de groep versterkt; zij zal hen moreel verplichten deel te nemen aan gewelddaden waaraan zij wellicht zouden vreemd gebleven zijn indien zij, van hun uniform ontdaan, werkeloos hadden kunnen blijven zonder de aandacht op zich te vestigen.

Aan het dragen van uniformen dient derhalve, met het oog op het handhaven der openbare orde, een einde gemaakt.

Zoo de toestand ten onzent nog niet bedenkelijk is, wijst toch wat elders gebeurd is op de gevaren, die er in schuilen.

Naar het voorbeeld van de wetsbepalingen die onlangs werden aangenomen in Zwitserland (besluit van den Bondsraad dtd. 12 Mei 1933, waarbij het dragen van partijuniformen verboden wordt) en in Nederland (wet van 15 September 1933 tot aanvulling van het Wetboek van Strafrecht met het oog op kleedingstukken en onderscheidingsteekenen welke uitdrukking zijn van een bepaald staatkundig streven), legt de Regeering U een wetsontwerp voor, waarbij het dragen in het openbaar van een uniform, een gedeelte van een uniform, een armband of eenig pak van een politieke groep wordt gestraft.

De Zwitserse tekst straft het dragen van « opzichtige onderscheidingsteekenen » de Nederlandsche tekst; eveneens. De toepassing van dergelijke bepaling zou ten onzent wegens haar gebrek aan nauwkeurigheid, met veel bezwaren gepaard gaan.

Wat de onderscheidingsteekenen betreft, heeft de Regeering gemeend dat het eerst zou noodig zijn daaromtrent een wetsbepaling in te voeren en tegen de bestaande gewoonten in te gaan, indien de maatregel, beperkt bij de uniformen, gedeelten van uniformen, armbanden of eenig pak, in de praktijk zou blijken ontoereikend te zijn.

Opdat de tekst van toepassing zij, moet de uniform in het openbaar gedragen worden, terwijl daarbij die termen opgevat worden in dezelfde beteekenis als in artikel 228 van het Wetboek van Strafrecht, waarbij gestraft wordt

ministère reconnu par la loi et qui a été réglé et approuvé par elle ou en exécution de ses dispositions.

Il faut, en outre, qu'il s'agisse d'un uniforme, d'une partie d'uniforme, d'un brassard ou d'un accoutrement d'un groupement politique.

Ces derniers mots excluent du champ d'application de la loi les uniformes de groupements tels que l'Armée du Salut ou les Boy-Scouts. Ne constituent pas non plus des uniformes de groupements politiques ceux des élèves d'établissements d'enseignement, ceux des membres de sociétés de musique à buts artistiques ou récréatifs ou ceux d'une société sportive pourvu que, dans ce cas, la société en question ne dissimule pas un groupement cherchant à atteindre un but politique.

Le port d'un brassard aux couleurs nationales en signe d'attachement à la Patrie demeure évidemment licite; il ne cesserait de l'être que si un groupement s'emparait abusivement des couleurs nationales pour en faire le symbole de ses tendances politiques propres.

Les mots « uniformes, partie d'uniforme, brassard ou accoutrement quelconque » sont aussi généraux que possible. L'idée est claire, mais il faut que le texte prévienne l'ingéniosité de ceux qui voudraient le tourner. Un vêtement usuel peut devenir l'uniforme d'un groupement politique, si ce groupement détermine ses membres à le porter contrairement à l'usage; le terme *accoutrement* vise toute modification apportée à la toilette habituelle afin de révéler l'allégeance à un groupement politique.

L'article 1er prévoit une peine d'emprisonnement et une peine d'amende. Celle-ci doit être augmentée de soixante décimes conformément à la loi du 27 décembre 1928 (Cas., 15 juin et 13 juillet 1925, *Pas.*, 1925, I, 291 et 344).

**

L'article 2 du projet déroge à l'article 42, 1°, du Code pénal : la confiscation des uniformes ou autres objets portés publiquement en violation de la loi est une sanction indispensable; s'il fallait, pour que le tribunal pût la prononcer, que la propriété des dits objets appartint au condamné, l'ingéniosité des délinquants aurait peu de peine à découvrir des moyens d'éluder la mesure.

Au moment du délit, la police administrative, investie de la mission d'empêcher la continuation des infractions, aura à prendre toutes mesures utiles pour faire cesser le port interdit.

**

Le délit dont il s'agit dans ce projet de loi n'est évidemment pas un délit politique. La disposition soumise à vos

het dragen in het openbaar van een kleedij of van een uniform, uitwendig kentecken van een door de wet erkende ambtsbediening, en die door die wet of ter volkloening aan die wet geregeld en goedgekeurd werd.

Daarenboven moet het gaan over een uniform, een gedeelte van een uniform, een armband of eenig pak van een politieke groep.

Door die laatste woorden worden buiten de toepassing van de wet gelaten : de uniformen van groepen zooals het Leger des Heils en de padvinders. Zijn eveneens geen uniformen van politieke groepen, de uniformen van leerlingen van onderwijsinstellingen, die van de leden van muziekverenigingen met een artistiek of tot ontspanning strekkend doel of die van sportverenigingen wanneer, in dit geval, de betrokken vereniging althans niet een groep is, die op verkapte wijze een politieke bedoeling nastreeft.

Het dragen van een armband met de nationale kleuren, als kenmerk van gehechtheid aan het Vaderland, blijft natuurlijk wettig; het zou slechts ophouden dit te zijn, wanneer een groep zich abusievelijk van de nationale kleuren zou toe-eigenen om er het symbool van een eigen politiek streven van te maken.

De woorden « uniform, gedeelte van een uniform, armband of eenig pak » zijn zoo algemeen mogelijk. Het begrip is klaar, maar de tekst moet de spitsvondigheid voorzien van hen, die hem zouden willen ontduiken. Een gewoon kledingstuk kan de uniform van een politieke groep worden, indien deze haar leden er toe beweegt, het te dragen tegen het gebruik in; met het woord « eenig pak » is voorzien elke wijziging van de gewone kleding met de bedoeling om van de afhankelijkheid aan een politieke groep te doen blijken.

In artikel 1 wordt een gevangenisstraf en een geldboete voorzien. Deze geldboete moet overeenkomstig de wet van 27 December 1928 met zestig decimen verhoogd worden. (Verbreking 15 Juni en 13 Juli 1925. *Pas.* 1925, I, 291 en 344.)

**

Artikel 2 van het ontwerp wijkt af van artikel 42, 1°, van het Wetboek van Strafrecht : de verbeurdverklaring van de uniformen of andere voorwerpen die in het openbaar, in strijd met de wet, gedragen worden, is een onontbeerlijke sanctie; moest het noodig zijn om de rechtbank toe te laten die verbeurdverklaring uit te spreken, dat het eigendomsrecht op gezegde voorwerpen aan den veroordeelde zou toebehooren, dan zou de spitsvondigheid van de delinquenten zonder veel moeite middelen vinden om dien maatregel te ontduiken.

Op het oogenblik waarop het misdrijf zich voordoet, zal de administratieve politie, belast met de taak om het voortduren van de misdrijven te beletten, alle maatregelen moeten treffen die geschikt zijn om de verboden uniformdracht te doen ophouden.

**

Het misdrijf waarover het in dit wetsontwerp gaat is natuurlijk niet een politiek misdrijf. De U ter bespreking

délibérations tend à assurer la tranquillité et la sécurité de la voie publique et des lieux publics en y prohibant le port d'uniformes qui pourraient y provoquer des désordres. La doctrine et la jurisprudence sont définitivement fixées en ce sens que les conseils communaux peuvent, en vertu de la loi des 16-24 août 1790, titre XI, article 3, défendre, au cours de manifestations, certains chants, cris, drapeaux ou emblèmes, dans le but de maintenir l'ordre (Errera, *Traité de Droit public belge*, § 67, p. 112; Cass., 8 août 1870, *Pas.*, 1870, I, 447; Cass., 1er juillet 1907, *Pas.*, 1907, I, 135); jamais le caractère de délit politique n'a été reconnu aux infractions à ces règlements communaux; le projet de loi ci-dessous tend à étendre à tout le territoire national une prohibition de même nature; l'infraction à la loi ne sera pas plus un délit politique que ne l'est l'infraction aux règlements communaux.

Ce que le projet de loi vise à réprimer ce n'est pas l'atteinte aux institutions politiques que le porteur d'uniforme chercherait à réaliser (Cass., 21 novembre 1927, *Pas.*, 1928, I, 20, 12 nov. 1928; *Pas.*, 1929, I, 19) puisqu'il prohibe même les uniformes des groupements qui se donneraient pour mission de venir en aide à la force publique; ce qu'il érige en délit, c'est uniquement le fait matériel de port public d'uniforme et ce, afin d'assurer la paix de la rue et des lieux publics.

Bien que le caractère de l'infraction prévue par le projet ne soit pas discutable, mieux vaut cependant que le législateur proclame la compétence de la juridiction de droit commun afin que des contestations stériles ne viennent pas entraver la répression en la retardant par des artifices de procédure. De là, l'article 4 emprunté à l'arrêté royal du 19 juillet 1926, sur les avis et informations de nature à ébranler le crédit de l'Etat.

**

Pour garantir l'ordre public, la loi du 3 janvier 1933 relative à la fabrication, au commerce et au port des armes et au commerce des munitions, dans son article 12, alinéa 1er, interdit tous exercices collectifs destinés à enseigner aux particuliers le maniement des armes de guerre.

L'alinéa 2 ajoute que, toutefois, le Gouverneur de la province pourra autoriser ces exercices à certains jours et lieux déterminés, en spécifiant l'endroit où les armes et munitions devront être déposées dans l'intervalle.

Cet article est muet quant aux exercices collectifs destinés à enseigner aux particuliers le maniement des armes de sport ou de chasse, ou des armes de défense (pistolets, revolvers, pistolets automatiques et matraques). Pareils exercices sont cependant un danger pour l'ordre public dès qu'ils sont collectifs et il importe donc d'étendre la prohibition en modifiant ce texte.

voorgelegde bepaling strekt tot de handhaving van de orde en de veiligheid op den openbaren weg en op de openbare plaatsen, door het verbod er uniformen te dragen die tot wanordelikheden kunnen aanleiding geven. In de leer en in de rechtspraak is het een vaste regel geworden dat de gemeenteraden, op grond van de wet van 16-24 Augustus 1790, titel XI, art. 3, sommige liederen, uitroepingen, vlaggen of zinnebeelden tijdens betoogingen, niet het oog op de handhaving van de orde, kunnen verbieden. (Errera, *Traité du Droit public belge*, § 67, bl. 112; Cass. 8 Augustus 1870, *Pas.* 1870, I, 447; Cass. 1 Juli 1907, *Pas.* 1907, I, 135); aan die vergripen tegen de gemeenteverordeningen werd nooit het karakter van politiek misdrijf gehecht; het hierbijgaand wetsontwerp heeft ten doel een verbod van denzelfden aard tot gansch het Belgisch grondgebied uit te breiden; de overtreding van de wet zal, evenmin als de overtredingen van de gemeentereglementen, een politiek misdrijf zijn.

Niet de aanranding van onze politieke instellingen, welke de drager van de uniform mocht ten doel hebben, (Cass. 21 November 1927, *Pas.* 1928, I, 20, 12 November 1928, *Pas.* 1929, I, 19) wil het wetsontwerp bestraffen, aangezien het zelfs het dragen van de uniformen van groepen verbiedt die zich tot opdracht zouden geven de openbare macht ter zijde te staan; alleen het materieel feit, in het openbaar een uniform te dragen stelt het strafbaar, en wel om de orde op de straat en in de openbare plaatsen te handhaven.

Ofschoon de aard van het door dit ontwerp voorziene misdrijf niet kan betwist worden, toch is het verkieslijk dat de wetgever de gemeenrechtelijke jurisdictie bevoegd verklaart, opdat het oprijzen van ijdele betwistingen daaromtrent, en het aanwenden van teunstgrepen in de verdere procedure, de bestraffing niet zouden komen in den weg staan en vertragen. Vandaar artikel 4, dat overgenomen is uit het Koninklijk besluit van 19 Juli 1926, op de berichten en tijdingen die uiteraard 's Lands krediet kunnen ondernemen.

**

Om de openbare orde te waarborgen, verbiedt artikel 12, alinea 1, der wet van 3 Januari 1933 op de vervaardiging van, den handel in en het dragen van wapenen en op den handel in munitie, alle collectieve oefeningen die ten doel hebben private personen te onderrichten in het hanteeren van oorlogswapenen.

Alinea 2 voegt er evenwel aan toe dat de Gouverneur der provincie die oefeningen op sommige bepaalde dagen en plaatsen kan toelaten; met nadere aanduiding van de plaats waar de wapenen en de munitie middelerwijl zullen moeten bewaard worden.

Dit artikel bevat geen enkele bepaling betreffende de collectieve oefeningen die ten doel hebben particulieren te onderrichten in het hanteeren van sport- of jachtwapenen of van verweerwapenen (pistolen, revolvers, automatische pistolen en gummistokken). Dergelijke oefeningen zijn nochtans een gevaar voor de openbare orde zoodra zij collectief zijn en het is dus van belang dat verbod uit te breiden door een wijziging van dien tekst.

Les exercices collectifs destinés à enseigner aux particuliers le maniement des armes de guerre sont interdits par l'article 12, alinéa 1er de la loi du 3 janvier 1933, de quelque façon qu'ils soient effectués, même sans armes ou l'aide d'armes de sport. La prohibition est absolue et générale et atteint donc même les exercices collectifs destinés à enseigner aux particuliers le maniement du fusil de guerre effectués à l'aide de carabines de sport, de fusils de chasse, voire de bâtons en forme de fusil ou même sans aucun accessoire.

Mais on pourrait arguer, d'une part, de ce que la prohibition résulte d'une loi qui est relative à la fabrication, au commerce et au port des armes et au commerce des munitions et, d'autre part, de ce que le 2e alinéa de l'article envisage expressément, lorsque le Gouverneur autorise des exercices, qu'il spécifie l'endroit où les armes et munitions devront être déposées dans l'intervalle, pour tenter de soutenir que seuls sont interdits les exercices collectifs effectués à l'aide d'armes.

Puisque l'alinéa 1er de l'article 12 de la loi du 3 janvier 1933 doit être modifié pour étendre la prohibition aux exercices collectifs destinés à enseigner aux particuliers le maniement des armes de toute nature, il convient de mettre cette modification à profit pour donner au texte une précision qui écarte jusqu'à la possibilité d'une difficulté d'interprétation.

Telle est la portée de l'article 5 du projet de loi.

Il ne touche pas à l'alinéa 2 de l'article 12 de la loi du 3 janvier 1933, le Gouverneur pourra donc, comme à présent, autoriser les exercices à certains jours et lieux déterminés.

Le Ministre de la Justice,

P.-E. JANSON.

PROJET DE LOI

ALBERT,

Roi des Belges,

A tous présents et à venir, SALUT !

Sur la proposition de Notre Ministre de la Justice,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS :

Notre Ministre de la Justice est chargé de présenter, en Notre Nom, aux Chambres législatives le projet de loi dont la teneur suit :

De collectieve oefeningen die ten doel hebben private personen te onderrichten in het hanteeren van oorlogswapenen zijn verboden door artikel 12, alinea 1, der wet van 3 Januari 1933, op welke wijze ook zij gehouden worden, zelfs zonder wapenen of door middel van sportwapenen. Het verbod is absoluut en algemeen en geldt dus zelfs voor de collectieve oefeningen die ten doel hebben private personen te onderrichten in het hanteeren van het oorlogsgeweer, maar die geschieden door middel van sportkarabijnen, jachtgeweren, ja zelfs stokken in den vorm van geweren of zelfs zonder eenig requisiet.

Maar het feit dat het verbod het gevolg is van een wet die betrekking heeft op de vervaardiging van, den handel in, en het dragen van wapenen en op den handel in munitie aan den eenen kant, en het feit, aan den anderen kant, dat alinea 2 van het artikel uitdrukkelijk bepaalt dat de gouverneur, wanneer hij die oefeningen toelaat, de plaats aanduidt waar de wapenen en de munitie middelerwijl moeten bewaard worden, zouden kunnen worden ingeroepen om te beweren dat alleen de collectieve oefeningen die met wapenen gehouden worden, verboden zijn.

Daar de eerste alinea van artikel 12 der wet van 3 Januari 1933 moet gewijzigd worden om het verbod niet te breiden tot de collectieve oefeningen bestemd om private personen te onderrichten in het hanteeren van wapenen van welken aard ook, wordt de gelegenheid geboden om den tekst zoo nauwkeurig te maken dat zelfs de mogelijkheid van een moeilijkheid in de interpretatie uitgesloten is.

Daartoe strekt artikel 5 van het wetsontwerp.

Het laat de 2^e alinea van artikel 12 der wet van 3 Januari 1933 ongewijzigd; de Gouverneur zal dus, in het vervolg zooals heden, de oefeningen op bepaalde dagen en plaatsen kunnen toelaten.

De Minister van Justitie,

P.-E. JANSON.

WETSONTWERP

ALBERT,

Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, HEIL !

Op voorstel van Onzen Minister van Justitie,

WIJ HEBBEN BESLOTEN EN WIJ BESLUITEN :

Onze Minister van Justitie is belast, in Onzen Naam, bij de Wetgevende Kamers het wetsontwerp in te dienen waarvan de inhoud volgt :

ARTICLE PREMIER

Est puni d'un emprisonnement de huit jours à trois mois et d'une amende de 26 francs à 300 francs ou d'une de ces peines seulement, celui qui, publiquement, porte un uniforme, une partie d'uniforme, un brassard ou un accoutrement quelconque d'un groupement politique.

ART. 2.

Le tribunal ordonne la confiscation des objets énumérés à l'article précédent, même s'ils n'appartiennent pas au condamné.

ART. 3.

Toutes les dispositions du Livre I du Code pénal auxquelles il n'est pas dérogé par la présente loi sont applicables à l'infraction qu'elle prévoit.

ART. 4.

Les tribunaux correctionnels connaissent de cette infraction sous réserve de l'application de la loi du 15 juin 1899, contenant le titre 1er du Code de procédure pénale militaire.

ART. 5.

L'alinéa 1er de l'article 12 de la loi du 3 janvier 1933, relative à la fabrication, au commerce et au port des armes et au commerce des munitions, est abrogé et remplacé par la disposition suivante :

« Sont interdits, tous exercices collectifs, même effectués sans armes, s'ils sont destinés à enseigner aux particuliers le maniement des armes. »

Donné à Bruxelles, le 16 octobre 1933.

ALBERT.

PAR LE ROI :

Le Ministre de la Justice,

P.-E. JANSON.

ARTIKEL 1.

Met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met geldboete van 26 frank tot 300 frank of met een van die straffen alleen, wordt gestraft, hij die, in het openbaar, een uniform, een gedeelte van een uniform, een armband of eenig pak van een politieke groep draagt.

ART. 2.

De rechtbank gelast de verbeurdverklaring van de in het vorig artikel opgesomde voorwerpen, zelfs indien deze niet aan den veroordeelde toebehooren.

ART. 3.

Al de bepalingen van Boek I van het Wetboek van Strafrecht, waarvan bij deze wet niet wordt afgeweken, zijn van toepassing op het bij deze wet voorziene misdrijf.

ART. 4.

Van dat misdrijf wordt kennis genomen door de correctionele rechtbanken, onder voorbehoud van de toepassing van de wet van 15 Juni 1899, houdende titel I van het Wetboek van Militaire Strafvordering.

ART. 5.

Alinea 1 van artikel 12 der wet van 3 Januari 1933 op de vervaardiging van, den handel in, en het dragen van wapenen en op den handel in munitie, vervalt en wordt vervangen door de volgende bepaling :

« Alle, zelfs zonder wapenen gehouden, collectieve oefeningen zijn verboden, indien zij bestemd zijn om de private personen in het hanteeren van wapenen te onderrichten. »

Gegeven te Brussel, den 16 October 1933.

ALBERT.

VAN 'S KONINGS WEGE :

De Minister van Justitie,

P.-E. JANSON.